

vilde dog være overordentlig vanskeligt for Regjeringen at træde op paa saadan Maade under Sagen, at den sagde: Ja, det er meget rigtigt; Kongen har vel affædiget ham i Maade og med Pension efter Pensionslovens § 1, men det var galt; Regjeringen har gjort en Feil, og den vil ikke staa ved, hvad den har gjort. Det er en Maade, siger jeg, som det vilde være overordentlig vanskeligt for Regjeringen at træde op paa, og jeg maa bemærke, at vedkommende Minister vel end ikke kunde være berettiget til at gjøre det, medmindre han først erhvervede Hans Majestæt Kongens Resolution for at maatte optræde paa den Maade. Det er jo nemlig klart, at Affædigelsen ikke er foretagen af Ministeren, skjøndt under hans Ansvar, men foretagen ved Hans Majestæt Kongens Resolution, da det er Kongens grundlovmæssige Ret at affædige Embedsmændene. Men det, at Ministeren vilde sætte sig ud derved og at han erhvervede Hans Majestæt Kongens Resolution for, at han under Sagen kunde bruge den Indsigelse, at Affædigelsen havde været gal, og at der burde være givet en anden Affædigelse, nemlig efter Pensionslovens § 6, hvad vilde det saa hjælpe overfor den Paagjældende? Han vilde kunne sige: Det er mig aldeles ligegyldigt, hvorledes jeg burde være affædiget; Faktum er, at jeg er bleven affædiget ifølge Hans Majestæt Kongens Resolution med Pension efter Pensionsloven. Der er derved skabt en Ret for mig ligeoverfor Staten, der ikke kan angribes, medmindre der maatte være fordulgte Omstændigheder tilstede, som man ikke kjendte, eller som ikke forelaa dengang, jeg blev affædiget, og som kunde give Sagen et andet Udseende. — Intet er jo sikkrere, end at Sagen er bleven afgjort af den rette kompetente Autoritet. Ifølge Grundloven er det Hans Majestæt Kongen, der affædiger Embedsmændene og har Ret til at bestemme Affædigelsesmaaden. Vel har Embedsmændene en Ret til Pension, saa at ikke enhver som helst Maade, hvorpaa Kongen affædiger ham, kan være bindende og gyldig overfor ham; men derimod er det klart, at med Hensyn til Statens Pligt ligeoverfor Embedsmændene maa Kongens Resolution være afgjørende, idet det er Noget, som fuldstændig følger af, at Grundloven har henlagt Afgjørelsen af dette Spørgsmaal til Kongen. Der kunde altsaa, som sagt, end ikke være Tale om at tilføjes den afgivne Resolution, med mindre der maatte være Omstændigheder tilstede, som gjorde, at man maatte sige, at Affædigelsen havde hvoilet paa falske Forudsætninger; men selv under denne Forudsætning, som jo ikke er tilstede, er det ret mærkeligt at lægge Mærke til, i hvilken Grad Pensionsloven netop har værnet om den afgivne Resolutions Uantastelighed ligeoverfor Embedsmændene. Som det vil ses af Pensionslovens § 7, kan nemlig en Pension, som Vedkommende har erhvervet Ret til, ophøre, naar han ved Dom kjendes skyldig i et saadant Forhold,

som, medens han var i Embede, vilde have havt dets Forbrydelse til Følge, eller naar han overbevises om inden sin Affædigelse at have gjort sig skyldig i saadant Forhold. Det vil altsaa ses, at vel kan en erhvervet Pension fortabes bagefter, derved at det oplyses, at den Paagjældende inden sin Affædigelse har gjort sig skyldig i et vist Forhold, men vel at mærke kun i et saadant Forhold, som kunde have Embetsforbrydelse til Følge. Pensionsloven har altsaa endogsaa fastsat, at selv om det oplystes, hvad man ikke tidligere havde vidst, at han ikke havde gjort sig skyldig i et misligt Forhold, som gif under § 6, men dog ikke kunde medføre Embetsforbrydelse, selv da vilde man ikke kunne angribe den ham engang tilstede Pension efter Pensionslovens § 1; men hvor meget mindre kan der saa være Tale derom, hvor der slet ikke er Spørgsmaal om at støtte sit Angreb paa andre Omstændigheder end dem, der allerede forelaa, dengang hans Affædigelse foregik, og som skulde begrunde Anvendelsen af Pensionslovens § 6. Jeg tror derfor, at det er fuldkommen sikkert og klart, at denne Sag uundgaalig maa tabes for Statskassen og tabes paa en meget eklatant Maade. Nu sagde vel den ærede Drøfser, at det kunde gjerne være, men i ethvert Fald vilde et Botum af Thinget, hvorved Pensionen nægtedes, være en Udtalelse af Folkethingets Opfattelse af dette Spørgsmaal ligeoverfor vedkommende Minister. Jeg har nu i og for sig ikke Noget imod, at Folkethinget, naar det har den Opfattelse, paa en eller anden Maade giver den Udtryk; men det forekommer mig at være uheldigt, naar Folkethinget giver den Opfattelse, det har, et Udtryk, som fører til at stille Regjeringen eller Staten og derigjennem Folkethinget selv i en høist uheldig Situation ved at opstille og søge at gennemføre ad Rettsveien Paastande, som paa Forhaand maa erkendes for at være uigjennemførlige. Jeg tror derfor mine Herrer, at den Betragtning, som den ærede Drøfser gjorde gjældende, ikke bør lede til at tage en Afgjørelse, som piansynligt ikke vil være den endelige. Vilde man nu spørge, om der da ikke, hvis det kunde antages, at Regjeringen havde begaaet væsentlige Feil ved Vedømmelsen af, hvorledes den Paagjældende var bleven affædiget, var nogen Bei for Repræsentationen til at træde op overfor dette, saa vil jeg sige, at det er der ganske vist, og den Bei kjende vi alle. Men man, at Ministeren har forset sig i en væsentlig Grad, saa er der den Bei at gaa at henvende sig til Rigsretten, men overfor den Paagjældende selv kan der ikke træffes nogen anden Afgjørelse end den, der er truffen ved kongelig Resolution. Ethvert Forsøg paa at ville udsætte den truene Afgjørelse vil vise sig at være forgjæves.

Sørensen: Det er i Anledning af det samme Endringsforslag, som den ærede sidste